

GORZÓWSKIE
WIADOMOŚCI
KOŚCIELNE

ORGAN URZĘDOWY
KURII BISKUPIEJ

LISTOPAD

1966

Spis treści na m-c listopad 1966 r.

EPISKOPAT POLSKI

	str.
Tematyka kazań w Roku Soborowym 1967	241
1. Kazania dla dorosłych	242
2. Kazania dla młodzieży	259
3. Kazania dla dzieci	256

GORZOWSKIE WIADOMOŚCI KOŚCIELNE

600-9413/11

Organ Urzędowy Kurii Biskupiej

Rok 10

Gorzów — Listopad 1966 r.

Nr 11

TEMATYKA KAZAŃ W „ROKU SOBOROWYM” (1967)

Wprowadzenie

Po zakończeniu W. Nowenny i po „Roku Millenijnym” przewiduje się nowy cykl pouczeń kaznodziejskich i zadań duszpasterskich, którego ośrodkiem ma być „Chrystus w Kościele — Zbawiciel współczesnego świata”, a podstawą tego nauczania duszpasterskiego — dorobek Soboru Watykańskiego II, z aplikacją do polskiej rzeczywistości.

Całą pracę wypada zacząć od uporządkowania treści dokumentów soborowych wedle ich „wewnętrznej logiki” w rozumieniu Soboru, a nie podług chronologicznej kolejności ich uchwalania, by w sposób dostatecznie zrozumiały ukazywać duchowieństwu i wiernym niezrównane wartości doktrynalne i duszpasterskie Soboru oraz treściową jedność jego dokumentów.

Stąd podkładem ideowym układu niniejszej tematyki kazań — zgodnie z zarządzeniem Komisji Duszpasterskiej Episkopatu — jest elaborat JE Ks. Arcbpa K. Wojtyły pt.: „Logika wewnętrzna Vaticanum II”.

Zgodnie z tym założeniem plan kaznodziejski na „Rok Soborowy” (1967) obejmuje tematy kazań dla starszych, dla młodzieży i dzieci na poszczególne niedziele i święta obchodzone w Polsce, oraz tematy nauk stanowych miesięcznych dla rodziców (wychowawców) i młodzieży, wreszcie tematykę kazań pierwszopiątkowych.

Szczególnie w dziale tematów kazań dla starszych podaje się dyspozycyjny szkic treści około 15-minutowego „wykładu soborowego”, z wyszczególnieniem numeracji cytowanych dokumentów soborowych w związku z treścią wykładu, by kaznodziejom ułatwić pogłębienie tematyki kazania. Każdy „wykład” ma być jakby krótką odpowiedzią Soboru na uświadomione lub nieuświadomione „pytania współczesnych ludzi dobrej woli”, co kaznodzieje powinni jasno wyakcentować, aby wiernym ukazać pewnego rodzaju „nowość” i „aktualność” patrzenia Kościoła na współczesne problemy życia ludzkiego.

Jest rzeczą oczywistą, że przeogromne bogactwo treści dokumentów soborowych nie da się wyczerpująco przedstawić w kilkudziesięciu krótkich pouczeniach pasterskich na ambonie w ciągu tego jednego „Roku Soborowego”. To też plany kaznodziejskie na lata następne przewidują systematyczną kontynuację w innej nieco wersji przedłożen soborowego dorobku... Obecnie zaś chodzi głównie o ogólne, choć zasadnicze zorientowanie duchowieństwa i wiernych w problematyce uchwalonych i już obowiązujących dokumentów soborowych.

Każdy „wykład soborowy” kazań dla starszych poprzedza „wstęp”, szkicujący główną myśl „liturgii słowa” formularza mszalnego, wiążącą się najbardziej z treścią „wykładu”. „Wstęp” ten ma służyć jako liturgiczne „wprowadzenie” do tematyki „wykładu”. Treść „wstępu” można a niekiedy trzeba wmontować w „wykład”, czyli np. ustawić go jako argument, ilustrację treści, zakończenie w postaci wniosków itp.

Zgodnie z życzeniem zainteresowanych duszpasterzy, celem zachowania „luzu” w programie kaznodziejskim, nie podano tematów kazań na kilka niedziel „Roku Soborowego”.

KAZANIA DLA DOROSŁYCH

Oktawa Bożego Narodzenia — 1 stycznia

Odnowa posoborowa

1. Wstęp:

- Nawiązanie do „Tysiąclecia Chrztu Polski”: do aktu wszczęcia Polski przez Chrztę w Kościół Chrystusowy i wejście w Rodzinę Bożą.
- Sobór Watykański II — o charakterze eklesjologicznym: Ecclesia ad intra — wewnętrznie odnowiony, by mógł działać „ad extra” — względem współczesnego świata (przez „dialog” wewnętrzny i zewnętrzny).
- Poznanie w „Roku Soborowym”, „Tajemnicy Chrystusa w Kościele”. Kościół chce ukazać siebie, w tym Kościele ukazać działającego Chrystusa i Jego posłannictwo względem świata.
- Na tle lekcji święta (Tyt. 2) należy objaśnić hasło „Roku Soborowego”, „Trzeba odnowić się duchem w umyśle i przyoblec w człowieka nowego” (Ef. 4, 24).

2. Co to jest Kościół? — To „Lud zjednoczony jednością Ojca i Syna i Ducha Świętego”.

- Zamiary i „tajemnica” Ojca Przedwiecznego (cf. k. d. „O Kościele” n/2)
- Chrystus, Syn Boży, objawił nam tę „tajemnicę” (ib. n. 3).
- Duch Święty uzupełnia dzieło Ojca i Syna (ib. n. 4).

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

Jaki Kościół założył Chrystus?

Wstęp: Objasnić powszechność Kościoła i wiary: przez powołanie pogan (w osobach 3 Mędrców) do Chrystusa w Betlejem.

- „Tajemnica Kościoła”: Kościół — to „Królestwo Boże” rozwijające się na ziemi (k. d. „O Kościele” n. 5), którego wewnętrzną strukturę przedstawiają obrazy: owczarni, roli uprawnej, budowli Bożej, miasta świętego, „górnego Jeruzalem”, nieskalanej Oblubienicy Baranka, wygnańca pielgrzymującego na ziemi... (ib. n. 6).
- Kościół Ciałem Mistycznym Chrystusa, z którym jako Głową i ręką sąbą jednoczą się wierni przez Chrztę i Eucharystię (Komunia św.). Ubogaceni zaś w różne funkcje i dary mają się upodabniać do Chrystusa, w Nim się stale odnawiać, jednoczyć i tworzyć widzialną i duchową oraz hierarchiczną „wspólnotę wiary, nadziei i miłości na ziemi”. „jedną, świętą, katolicką i apostołską, „pielgrzymującą wśród utrapień poprzez świat”. (ib. n. 7—8).

Uroczystość Świętej Rodziny — 8 stycznia

W miejsce kazania: Pasterskie pouczenia o Małżeństwie i Rodzinie.

Niedziela II po Objawieniu — 15 stycznia

Lud Mesjaniczny

Wstęp: Każdy członek Ludu Bożego — w realizacji planu Bożego przez wiarę w Chrystusa — ma sumiennie wykonywać obowiązki wskazane przez św. Pawła w 1. do Rzymian 12. 6—16, wedle używanej mu łaski w „powszechnym kapłaństwie”. Ewangelia niedzieli przedkłada problemy dziś bodaj najważ-

niejsze: małżeńsko-rodzinne, jako teren działania owego „kapłaństwa” wiernych, „dowartościowego” przez Sobór

1. Przymierze Ludu z Bogiem i Chrystusem w „historii zbawienia”: jego natura, właściwości, cel i zadania — cf. k.d. „O Kościele” n. 9.
2. Chrystus Pan ten nowy Lud „uczynił królestwem i kapłanami Bogu i Ojcu swemu” (Obj. 1, 6): a) Kapłaństwo powszechne wiernych a kapłaństwo urzędowe (ib. n. 10); b) aktualizacja istoty społeczności kapłańskiej przez Sakramenty św. i praktykę cnót (ib. n. 11); c) udział Ludu Bożego w proroczej funkcji Chrystusa — przez wiarę i miłość (ib. n. 12).

Niedziela Siedemdziesiątnicy — 22 stycznia

Jeden Lud Boży spomiędzy wszystkich narodów ziemi.

Wstęp: Jaka jest nasza przynależność do Kościoła? Czysto zewnętrzna czy „zaangażowana”? — objaśnić ekumenicznie Lekcję, zwłaszcza słowa: „Ale w niewielu z nich Bóg podobał sobie”, oraz Ewangelię: o robotnikach w winnicy Pańskiej.

1. Katolickość (powszechność) Kościoła i jego metody kulturalnej asymilacji oraz adaptacji. Pluralizm stanów, funkcji, tradycji, obyczajów w jednoci zasad wiary umożliwia wzajemne udzielanie sobie dóbr (k.d. „O Kościele” n. 13).
2. Należą do Ludu Bożego: wierzący — katolicy i katechumeni, bracia rozłączeni, nieochrzczeni — mahometanie, hindusi, buddysci i żydzi, oraz niewierzący, ale szczerze szukający prawdy; względem tych wszystkich Kościół ma obowiązki misyjne (ibid. nn. 14—17).

Niedziela Sześćdziesiątnicy — 29 stycznia

Najwyżsi na ziemi Nauczyciele i Pasterze Ludu Bożego

Wstęp: Bóg szerzy swe Królestwo, w świecie nie gwałtownymi ani nowoczesnymi tylko środkami, ale cicho jak siewca zasiewa ziarna łaski i prawdy. Zasiew słowa Bożego w trudzie podjętym przez Apostoła narodów (cf. Lekcję), nie wykazuje zaraz owoców, ale „moc Pana” w nim działa. Ewangelia poucza nas, że wewnętrzna skuteczność zasiewu Bożego ziarna zależy przede wszystkim od jakości roli — słuchaczy. Tę rolę przygotowują pod siebę Bożą pasterze Ludu Bożego w Kościele.

1. Kolegium Apostołów i ich następców w nieprzerwanej tradycji (cf. k. d. „O Kościele” nn. 16—23).
2. Główne uprawnienie i zadanie Biskupów (ibid. nn. 24—29).

Uroczystość Oczyszczenia NMP — 2 lutego

Homilia na temat:

Spotkanie Chrystusa Pana, „Światłości na oświecenie Narodów”, z Ludzkością — na tle tekstów mszalnych i „wstępu do konst. past. „O kościele w świecie współczesnym”.

1. Maryja ofiaruje imieniem ludzkości Jezusa Ojcu Niebieskiemu (cf. Ewangelię).
2. Z Jej rąk bierze ludzkość upostaciowana w sprawiedliwym starcu Symeonie, Jezusa jako „Światłość świata, oświecającą każdego człowieka...” (cf. Prolog. Jana).
3. Kościół pod przewodnictwem „Matki Kościoła” rozdziela tę „Światłość” (symbolem gromnica) wśród mroków współczesnego życia...

Niedziela Pięćdziesiątnicy — 5 lutego **poświęcona Akcji antyalkoholowej**

Niedziela I Wielkiego Postu — 12 lutego

Duszpasterskie zadania Biskupów

Wstęp: W Lekcji kreśli św. Paweł szerokimi rzutami zakres posług apostoelskich. Apostołowie i ich następcy — biskupi prowadzą dzieło Królestwa Bożego na ziemi, przy czym chodzi o to, by wierni uznawali ich jako Bożych wysłanców i głosicieli „spособnego czasu zbawienia”, a nie dawali się zwodzić pokusom (Ewangelia) dziś bardzo aktualnym...

1. Zadania w stosunku do całego Kościoła (wg. dekr. „De pastoralibus Episcoporum munere in Ecclesia” nn. 4—10).
2. Zadania Pasterza diecezji (ogólne) — cf. ibid. nn. 11—21 i 28—31.

Niedziela II Wielkiego Postu — 19 lutego

Skrzętni współpracownicy Urzędu Biskupiego — Kapłani

Wstęp: Stajemy przed problemem odnowy życia, bo „wołą Bożą jest uświęcenie nasze” (Lekcja). Ale do tego potrzeba ustawicznej przemiany na górze Tabor — zobaczenia w swoim życiu Jezusa cierpiącego i w chwale zmartwychwstałego. Pomagają nam w tym procesie przemiany (Metanois) kapłani — duszpasterze, rekolekcjoniści i inni współpracownicy biskupów w Kościele.

1. Kim są kapłani i jak wspomagają biskupów? (Cf. k. d. „O Kościele” nn. 28—29 i dekr. „De past. Episc. munere in Eccl.” nn. 28—29).
2. Pasterskie obowiązki kapłanów: a) ogólne — cf. dekr. „De presbyterorum ministerio et vita” nn. 2—6; b) jako duszpasterzy — cf. dekr. „De presb. min. et vita” nn. 7—11 i dekr. „De past. Episc. mun. in Episc. mun. in Eccl.” nn. 30—31).

Niedziela III Wielkiego Postu — 26 lutego

O życiu i formacji kapłanów

Wstęp: Św. Paweł nawołuje (w Lekcji): „Bądźcie naśladowcami Bożymi... miejcie miłość wzajemną”... Jako „synowie światłości”, wprowadzajcie do dusz Światłość — Chrystusa i nie dopuszczajcie tam czarta (Ewangelia). — Przypatrujcie się świetlanym rysom świętości życia kapłańskiego, jakie nakreślił Sobór i pomagajcie kapłanom w kształtowaniu tej świętości.

1. Powołanie kapłanów do świętości życia — przez wykonywanie solidnie obowiązków kapłańskich — cf. dekr. „De presbyt. et vita” nn. 12—21.
2. Formacje przyszłych kapłanów: ogólne pouczenie wg dekretu „De institutione sacerdotum”.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 5 marca

Posłannictwo świeckich w Kościele

Wstęp: Chrystus rozmnaża chleby (Ewangelia), jako Mesjasz przynoszący wieloraki pokarm dla zgłodniałych dusz... On obdarzył nas wolnością (Lekcja), a więc nie bądźmy w życiu dziećmi niewolnicy, ale wolnej Oblubienicy Chrystusa (Kościoła). Dlatego gdy stajemy się przez pokutę Wielkiego Postu wolnymi, „cieszymy się, że idziemy do domu Pańskiego”, że mamy w tym domu (Kościele) do spełnienia szczególne posłannictwo...

1. Kim są świeccy w Kościele i jakie ich powołanie cf. k. d. „O Kościele” a) określenie — in. n. 31; powołanie do świętości osobistej na płaszczyźnie równości i współpracy z duszpasterzami — in. nn. 32—33 i 37).
2. Posłannictwo świeckich w Kościele: „kapłańskie” — ib. n. 34 „pro-rockie” — przez świadczenie o prawdzie słowem i życiem — ib. n. 35 i szerzenie Królestwa Bożego w świecie (apostolskie) przez jego „konsekracje” — ib. nn. 36—37).

Niedziela Męki Pańskiej — 12 marca

Apostolstwo świeckich — owocem chrześcijańskiego powołania

Wstęp: Składanie ofiary jest głównym obrzędem każdej religii. Chrystus — Arcykapłan złożył na krzyżu Ojcu ofiarę krwawą, a teraz ofiaruje się ustawicznie w sposób bezkrwawy przez ręce kapłanów i wiernych jako najwyższy Pośrednik. Takimi ofiarnymi i odważnymi (Ewangelia pośrednikami w świecie współczesnym mają być „apostołowie świeccy”, pełni wyrzeczeń i zaparcia siebie „świadkowie” (martyroji) Chrystusa Pana...

1. Konieczność apostołstwa świeckich w Kościele (cf. k. d. „O Kościele” n. 33 i dekr. „De apostolatu laicorum” nn. 2—4). Jako uzupełnienie (passim) i dekr. „De past. Episc. mun. in. Eccl.” 17—18.
2. Jakże są cele tego apostołstwa? — Cf. dekr. „De apostl. laicorum” nn. 5—8.

Niedziela II Męki Pańskiej — 19 marca

Czytanie Pasji

Wielkanoc — 26 marca

Homilia w oparciu o I Kor. 5, 7—8 (Lekcja)

1. „Wyrzućcie stary kwas, abyście się stali nowym ciastem, jako że przaśni jesteście”. Każdy katolik ma się starać być „zaczynem” religijności w otoczeniu życia i pracy oraz „świadkiem zmartwychwstania” Chrystusa.
2. „Chrystus bowiem został złożony w ofierze jako nasza Pascha”. Należy wiernym objaśnić „Tajemnicę Chrystusa — Odkupiciela”. (Misterium Paschale).
3. „Tak przeto odprawiamy święto nasze — nie przy użyciu starego kwasu, kwasu złości i przewrotności, lecz przaśnego chleba czystości i prawdy”. Praktyczna aplikacja moralna.

Poniedziałek Wielkanocny — 27 marca

Główniejsza „rola działalności apostołskiej świeckich”

Wstęp: Trzeba przeanalizować krótko w myśli „z kazania św. Piotra” o Chrystusie i świadczeniu o Nim (lekcia). W Ewangelii ukazana jest „metoda przekonywania ludzi” — przez czytanie i objaśnianie Pisma św. przy „łamaniu Chleba” — Eucharystii. Wtedy spotyka się człowiek z Chrystusem i rozpoznaje Go... oraz przystaje w sensie apost. do Niego.

1. Pomoc świeckich duszpasterzom w dziełach parafialnych, diecezjalnych i międzydiecezjalnych: cf. dekr. „De apostolatu laicorum” n. 10.
2. Ich działalność apostołska: w rodzinach i dla dobra małżeństwa, przy wychowaniu młodzieży, w dziedzinie społecznej, na terenie narodowym i międzynarodowym: ibid. nn. 11—14.

Niedziela Biała — 2 kwietnia

Praktyczne metody apostołstwa świeckich

Wstęp: „Zwycięstwem, które zwycięża świat, jest wiara nasza”. „Któż jest, kto zwycięża świat, jeno który wierzy, że Jezus jest Synem Bożym...” (Lekcja). Główną metodą apostołstwa jest zawsze mocne przekonanie w wierze, bez powątpiewania, — jak np. u Tomasza Ap. (Ewangelia), łącznie z jego miłosnym „Pan mój i Bóg mój”...

1. Apostołstwo indywidualne: cf. dekr. „De apost. laic. nn. 16—17.
2. Przygotowanie świeckich do uporządkowanego apostołstwa: ib. nn. 28—32.

Niedziela II po Wielkanocy — 9 kwietnia

Kontakt Kościoła nauczającego ze współczesnym światem — przez apostołowanie wiernych

Wstęp: W Lekcji dzisiejszej niedzieli „Dobrego Pasterza” św. Piotr, którego Jezus ustanowił swym następcą na ziemi, mówi nam, że Chrystus jest pasterzem dusz naszych”, które dawniej żyły jak owce zbłąkane, lecz teraz poprzez ofiarną miłość znalazły się przy Nim. Ewangelia kreśli sylwetkę takiego Dobrego Pasterza. Ten obraz „dobrego Pasterza”, naszkicowany przez Piotra, przedstawia też cechy „dobrego apostoła świeckiego” i wskazuje na „metody kontaktu” przedstawiciela Kościoła ze światem”...

1. Zasady kontaktu Kościoła ze światem — w niesieniu mu pomocy: cf. k. d. „O Kościele w świecie współczesnym” nn. 40—45.
2. Konieczna koordynacja tych apostołskich poczyną: cf. dekr. „De apostolatu laicorum” nn. 23—26.

Niedziela III po Wielkanocy — 16 kwietnia

Chrześcijańskie wychowanie młodzieży do apostołskiego jej zaangażowania w sprawy religii.

Wstęp: Głowa Kościoła św. Piotr wskazuje nam (w Lekcji), jak mamy się zachowywać względem świata niewierzących i grzesznych. Jesteśmy w drodze ku wiecznej ojczyźnie, więc dostrzegamy się od pierwszego Papieża, jak trzeba odbywać tę pielgrzymkę ziemską, jak poprowadzić innych — których rodzimy i wychowujemy — po tej drodze. Potrzebne są „postawy”: pogarda dla rozkoszy światowych, dobre postępowanie wobec złych ludzi, posłuszeństwo władzy prawnie ustanowionej i okazywanie szacunku jaki się mu należy...

1. Młodzież trzeba po chrześcijańsku i nowocześnie wychowywać: cf. deklarację „De institutione christiana” nn. 1-2.

Niedziela IV po Wielkanocy — 23 kwietnia

Wszyscy powołani do świętości czyli doskonałej miłości

Wstęp: Między wniebowstąpieniem Chrystusa a zstąpieniem Ducha św. zachodzi ścisły związek: „Bo jeśli nie odejdę, Pocieszyciel nie przyjdzie do Was” (Ewangelia). Pan Jezus wyjaśnia uczniom wieloraką działalność Ducha św.: w świecie, w Kościele i w duszy człowieka. Światu ukazywać będzie jego błędy i zbrodnie, Kościołowi pomoże strzec Objawienia i rozwijać jego zrozumienie, „nauczy wszelkiej prawdy”, dla duszy ludzkiej będzie przewodnikiem w rozumieniu prawd Bo-

żych, życie łaski i cnoty — w dążeniu do świętości... „Wypróbowana cnota wyrabia nadzieję. A nadzieja zawieść nie może ponieważ miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha św., który został nam dany” (Rzym. 5, 4—5). Św. Wojciech, Patron Polski, uczy nas tej doskonałej miłości.

1. Świętość — woła Bożą i nakazem Chrystusa: cfk.d. „O Kościele” nn. 39—40, a polega na doskonałej miłości i naśladowaniu Chrystusa (w praktyce fiary, cnót, i rad ewangelicznych) cf. ib. n. 42.
2. Świętość realizowana w stanie duchownym i świeckim: ibid. n. 41.

Uroczystość Królowej Polski — 3 maja

Odnowienie ślubowań Jasnogórskich i oddanie się w niewolę miłości.

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — 4 maja

Miłość doskonała przez realizację rad ewangelicznych
(o życiu zakonnym)

Wstęp: „Bądźcie ochrzczeni Duchem św... Otrzymacie moc, gdy Duch św. zstąpi na was i będziecie mi świadkami... (Lekcja) „A oni wyszedłszy przepowiadali wszędzie, a Pan dopomagał i potwierdzał ich słowa przez cuda im towarzyszące... (Ewangelia). Sobór akcentuje ogromną rolę i akcję zakonów w obecnym świecie: ich świadczenie o Chrystusie” apostołowaniem, obecnością, modlitwą, akcją duszpasterską, misyjną, samarytańską, życiem według rad ewangel. ...

1. Rady ewangeliczne (ubóstwa czystości i posłuszeństwa) są wielorakim darem Bożym dla Kościoła” of. k. d. „O Kościele” nn. 43—44.
2. Rola zakonów w hierarchicznej strukturze Kościoła: ib. nn. 45—46.

Niedziela po Wniebowstąpieniu — 7 maja

Przystosowana odnowa życia zakonnego

Wstęp: Przenieśmy się myślą w ową chwilę, kiedy Apostołowie po odejściu Chrystusa do nieba, zebrani w Jerozlimie, spędzali czas na modlitwie i oczekiwali nadejścia Ducha Pańskiego. Odprawiali pod przewodnictwem Maryi i św. Piotra (pouczającego w Lekcji o życiu godnym chrześcijanina) „Nowennę” do Ducha św. I my dziś modląc się do Ducha św. musimy pamiętać o bohaterskich zwycięstwach w zachowaniu wiary, ... Zakony, „przystosowane” przez Sobór, mają przede wszystkim „dawać świadectwo” (Ewangelie), mimo przeróżnych trudności właśnie swym życiem.

1. Ogólne zasady odnowy życia zakonnego cf: dekr. „De accommodata renovatione vitae religiosae” nn. 2—6.
2. Różne formy życia zakonnego: ibid. nn. 7—18 (ogólnie).

Niedziela Zesłania Ducha św. — 14 maja

Homilia w oparciu o teksty mszalne: Introit Sekwencja, Modlitwa nad darami cf., Pokomunia.
Tematem mogą być:

1. Rola Ducha Pańskiego w życiu człowieka (zagadnienie łaski).
2. Duch Pański, a Kościół św.

Poniedziałek w Oktawie Zesłania Ducha św. — 15 maja

Liturgia św. jest „szczytem działalności Chrystusa w Kościele i zarazem źródłem mocy Kościoła” (cf. k. s. „O Liturgii”)

Wstęp: W Lekcji opowiada św. Piotr o roli „Światłości świata”, po czym kazaniu towarzyszy dziwne zjawisko działania Ducha św. Mamy tu zobrazowany wpływ „liturgii słowa” i Sakramentu św. na wierzących i pokutujących (Pokuta, Chrzest, Bierzmowanie)...

1. W Liturgii św. „dokonuje się dzieło zbawienia” -- owe magnalia Dei w historii ludzkiego zbawienia: of.k.s. „O św. Liturgii” nn. 2 i 5—8.
2. Znaczenie Liturgii św. w życiu Kościoła (ibid. nn. 9—11) i obowiązek dokształcania się w niej: ibid. nn. 14—19.

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 21 maja

Przystosowana odnowy Liturgii św.

Wstęp: Liturgia słowa i liturgia eucharystyczna, „odnowiona i przystosowana” jest właśnie wykonaniem polecenia Chrystusa Pana: „Idąc... nauczajcie... chrzcząc (w imię Trójcy Przenajświętszej)... i nakazując zachowywać wszystko, co wam poleciłem...” (Ewangelia). „To czyńcie na moją pamiątkę... ilekroć będziecie pożywać... A dana mi jest wszelka władza na niebie i na ziemi...”.

1. Liturgia — działaniem całego Kościoła i czynny w niej udział wiernych: cf.k.s. „O św. Liturgii” nn. 24, 26, 27, 30, 33, 41, 42, 52—54 i 55—56 (podsunąć niektóre wskazania).
2. Udział wiernych w innych Sakramentach św. i Sakramentaliach: ib. nn. 59—63.

Uroczystość Bożego Ciała — 25 maja

Homilia na temat:

1. Eucharystia — najbardziej dostępną formą „dialogu miłości” Boga-Człowieka ze światem i „Sakramentem międzyludzkiej jedności”.
2. Aplikacja duszpasterska wskazania dekretu „De presbyterorum ministerio et vita” nr 6, dowodzącego, że „rozwój parafii — ad spiritum communitatis — rozpocząć się musi od Eucharystii i Mszy św.

Niedziela II po Zesłaniu Ducha św. — 28 maja

... Aż On przyjdzie (1 Kor. 11, 26).

Wstęp: Eucharystia stanowi „zadatek wiecznej chwały”. Dlatego należy często brać udział w uczcie Pana i nie wykręcać się od uczestnictwa w niej różnymi „zajęciami” (cf. Ewangelie). Albowiem udział w tej uczcie jest warunkiem świętości życia i spotkania się z Jezusem podczas „biesiady” w niebieszech. Podczas ziemskiej pielgrzymki do Ojca potrzebny jest nam pokarm — Eucharystia.

1. Etapy naszego zbawienia: cf. k. s. „O Liturgii św.” nn. 5—6 i 8.
2. Chrystus Mistyczny w pielgrzymce do Ojca w niebie: cf. k. d. „O Kościele” n. 48.
3. „Obcowanie Świętych” w Kościele i cechy prawdziwego kultu świętych jednoczących cały Kościół: ib. nn. 49—51.

Uroczystość Najśw. Serca Jezusa — 2 czerwca

„Dwa serca” w depozycie Kościoła

Na tle tekstów mszalnych — Homilia — Wykład:

1. Symbioza kultów Najśw. Serca Jezusa i Niepokalanego Serca Maryi — w świetle udziału Jezusa i Maryi w „tajemnicy Kościoła”.
2. Maryja, „Matka Kościoła”, jest klamrą spajającą życie i działalność „Ecclesiae ad intra” i „Ecclesiae ad extra”; of k. d. „O Kościele” r. VII (Ogólna orientacja w problemach).

Niedziela III po Zesłaniu Ducha św. — 4 czerwca

Bracia spoza Kościoła Katolickiego

Wstęp: W Liturgii Mszy św. oglądamy obraz miłości Boga ku błędzającym. Dwie przypowieści (w Ewangelii) przedstawiają nam miłość poszukującą i doprowadzającą do portu zbawienia. Tak Kościół troszczy się o dusze: szuka dróg (przez dialog, akcję ekumeniczną) do zabłąkanych. A i oni ufnie w miłosierdzie wspólnego Ojca wołają (W Introicie, Oracji, Offertorium) o pomoc. Św. Piotr zaś w Lekcji każe czuwać.

1. „Bracia rozłączeni — chrześcijanie Wschodu i Zachodu: cf. k. d. „O Kościele” n. 15.
2. Nie — chrześcijanie: ibid. nn. 16—17.
3. Niewierzący: ibid. n. 17; także por. uzupełnienie k. p. „O Kościele w świecie współczesnym” n. 19—21 (o ateizmie) i enc. „Ecclesiam suam”.

Niedziela IV po Zesłaniu Ducha św. — 11 czerwca

Zasady „twórczego dialogu” z tymi braćmi

Wstęp: Dziś staje przed nami Chrystus Pan jako rybak i założyciel Kościoła i pragnie nas — rybki — łowić w wodzie chrzcielnej i w niewody swej nauki. W Lekcji opowiada św. Paweł o tęsknocie stworzeń (człowieka i nierozumnej przyrody) za nieśmiertelnością. Ewangelia zaś poucza, że: Kościół duszpasteryzuje dla dobra całego świata, bo w łódce Piotrowej (symbolizującej Kościół) uczy Jezus: że Piotr — to pierwszy papież i główny rybak („Odtąd już ludzi łowić będziesz”); że łowienie dusz dla Chrystusa to zadanie nie tylko kapłanów, ale i świeckich apostołów, to przy zastosowaniu różnych metod, zwłaszcza dialogu”.

1. Co to jest „dialog” — cf. enc. „Ecclesiam suam” i k. p. „O Kościele w świecie współczesnym” n. 92.
2. Zasady katolickiego dialogu i ekumenizmu: cf. dekr. „O ekumenizmie” nn. 2—4 i enc. „Ecclesiam suam”; kierują tą akcją dialogu: Sekretariat do spraw Jedności Chrześcijań; Sekr. Religij Niechrześcij. i Sekr. dla Niewierzących (zaznajomić ogólnie).

Niedziela V po Zesłaniu Ducha św. — 18 czerwca

Ruch ekumeniczny w praktyce

Wstęp: Głównym problemem chrześcijaństwa jest miłość i wierne spełnienie czynów tej miłości, a to jest właśnie zasadniczym warunkiem powodzenia akcji ekumenicznej w świecie. To też św. Paweł zachęca (w Lekcji) do zachowania jedności i wspólnoty, także w modlitwie do przykładowego życia (por.

Oracje). W Ewangelii nakazuje Chrystus wyższą doskonałość jako warunek zrozumienia i posiadania Królestwa Bożego. Nie wystarczy bowiem formalizm wiary jak i faryzeuszów i doktorów zakonnych...

1. Różne postaci ruchu ekumenicznego: cf. dekr. „O ekumenizmie n. 5—12.
2. Podać ogólnie warunki jedności z Prawosławiem: ib. nn. 14—18. Np. zniesienie wzajemne ekskomunik w Rzymie i Konstantynopolu — 7. 12. 1965 r.; rola w tym katol. Kościołów wschodnich — cf. dekr. „O katol. Kościołach Wschodnich” nn. 24—29) i możliwości pojednania z wyznawcami chrześcijańskimi Zachodu (np. Oktawa Modliów, podróże przywódców do Papieża, dyskusje teologów, kontakty z Świątą Radą Kościołów, wspólne wydanie Pisma św. itp.).

Uroczystość św. Piotra i Pawła — 29 czerwca

Nauka Soboru „O Objawieniu Bożym w ruchu ekumenicznym”

Wstęp: „Ty jesteś Piotr-Opoka. Na tej opoce zbuduję Kościół mój... Tobie dam klucze Królestwa Niebieskiego (depozyt wiary i jego interpretację — przez Pismo św. i Tradycję)... Cokolwiek zwiążesz... i rozwiążesz...” Urząd Nauczycielski w Kościele opiera się na Piotrze i Pawle jako wodzach Apostołów i interpretatorach Bożego Objawienia.

1. Objawienie Boże i sposoby jego przekazywania: cf. k. d. „O Bożym Objawieniu” nn. 2—10.
2. Rola Pisma św. i Tradycji w Kościele: ibd. nn. 11—26.

Niedziela VII po Zesłaniu Ducha św. 2 lipca

„Wolność religijna” zasadą wspólnego stosunku chrześcijan do prawdy

Wstęp: Chrystus Pan i Kościół przynoszą ludziom prawdziwą wolność, która polega na odwracaniu się od zła i na służbie dla sprawiedliwości — świętości (Lekcja). Prawdziwe bowiem chrześcijaństwo odznacza się wiernością w służbie Bożej i w pełnieniu Jego woli (Ewangelia), a nie ogranicza się tylko do powtarzania pewnych pobożnych zdań czy słów. Bo „nie każdy, który mówi Bogu „Panie, Panie! — wejdzie do Królestwa niebieskiego”.

Soborowe zasady „wolności religijnej” suponują: obowiązek poznawania prawdy i woli Bożej, przyjmowania ich wymagań i dostosowania do nich życia, tzn. urabianie sumienia we właściwym kierunku...

Tło historyczne teol. nieporozumień w łonie chrześcijaństwa — podstawą deklaracji sobor. „O wolności religijnej” samokrytyczne „Confiteor” Soboru w imieniu Kościoła).

1. Podtytuł deklaracji — właściwym jej tytułem: „O prawie osoby i wspólnot do wolności społecznej i cywilnej w sprawach religijnych”, krótko objaśnić: a) zasady wolności religijnej dla osoby ludzkiej — cf. deklaracje nn. 2—3, i b) — dla wspólnot religijnych: nn. 4—8).
2. Problem wolności relig. w świetle Objawienia: a) dane z Pisma św., b) z nauki Urzędu Naucz. Kościoła, którą c) potwierdza wiele współczesnych konstytucji i umów międzynarodowych — nn. 9—15.

Niedziela VIII po Zesłaniu Ducha św. — 9 lipca

Stosunek Kościoła do religii niechrześcijańskich

Wstęp: Lekcja i Ewangelia stawiają nam przed oczyma dwa przeciwstawne sobie światy: życie wedle ciała i życie według ducha; duch niewolnictwa — duch przysposobienia (adopcji); włodarstwo doczesne u światowych ludzi — i włodarzenie duchowe czyli troska o zbawienie duszy własnej; przezorni synowie tego świata — a synowie światłości...
Ze ludy niechrześcijańskie i niewierzący nie chcą przyjąć religii Chrystusa i Kościoła, winni są temu owi sprytni „Włodarze ziemscy (wyzyskiwacze, egoiści, kolonizatorzy itp). Nawrócenie świata dokona się przez nawrócenie chrześcijan, dziś często żyjących gorzej niż nawracani „poganie”. Wniośki proste!

1. Zasady współżycia między religiami: ludzie — rodzina Boga, który jest miłością i pragnie wszystkich zbawić: cf. dekl. „O stosunku Kościoła do religii niechrześcijańskich” n. 1.
2. Wielu ludzi nieochrzczonych szuka Boga: są to buddyści, hinduiści, muzułmanie i żydzi (cf. ibid. nn. 2—4) i Kościół ma to im ułatwić (ibid. m. 5) przez swoją akcję misyjną, przez Sekretariat dla Religii Niechrześcijańskich itp.
(Nb. Stosownie tu omówienie sob. dekretu „De activitate missionali Ecclesiae” należy przenieść na „Niedzielę Misyjną” — 15. 10.
W obecnym wykładzie wystarczy wspomnieć o tym).

Niedziela IX po Zesłaniu Ducha św. — 16 lipca

Posłannictwo Kościoła do ludzi „dobrej woli”

Wstęp: Taki świat, jaki opisuje św. Paweł w Lekcji i dziś istnieje. Ponieważ niebezpieczeństwa życia są liczne, ostrzega nas, byśmy przez zepsucie obyczajów nie zostali wypędzeni z Królestwa Bożego jak kupcy ze świątyni. Przerażającą i wzruszającą historię oglądamy w Ewangelii. Chrystus płacze nad niewdzięcznym miastem i zapowiada mu smutny koniec...
Chrystus płaczący nad Jerozolimą to obraz Kościoła zatroskanego o losy świata. I dlatego zwraca się Kościół nauczający przez Sobór do ludzi dobrej woli, by uczciwie porządkowali życie na świecie...

1. Do kogo i z czym zwraca się Kościół w Konst. past. „O Kościele w świecie współczesnym” — cf. ibid. nn. 1—7.
2. Główne problemy współczesnej ludzkości: ibid. nn. 8—11 (naszkicować ogólnie):

Niedziela X po Zesłaniu Ducha św. — 23 lipca

O godności osoby ludzkiej

Wstęp: Początkiem i pierwszym krokiem na drodze ku Bogu i doskonałości jest pokora, bez której ani mądrość, ani świętość, ani sprawiedliwość nie mogą być tym, czym powinny. Bez pokory nie ma przystępu do Boga. Charakteryzuje to Ewangelia w przypowieści P. Jezusa o faryzeuszach i celniku.
W Lekcji poucza św. Paweł, że każdy powinien pracować wedle swoich zdolności i powołania oraz, że we wszystkim ma się uzewnętrzniać pokora i prostota. Właśnie pokora i prostota są podstawą i warunkiem rzetelnego „posługiwa-

nia" w Kościele. Godność osoby ludzkiej opiera się na tej usługującej prostocie, wynikającej ze zrozumienia celu i istoty człowieczego życia na ziemi...

1. Człowiek na ziemi; cf. k. p. „O Kościele w świecie współczesnym” nn. 12—13 i istota jego osobowości: ibid. nn. 14—16.
2. Znaczenie i wielkość ludzkiej wolności: ibid. nn. 17—19 oraz dekl. „O wolności rel.” nn. 2—3.

dok. w numerze grudniowym.

KAZANIA DLA MŁODZIEŻY

Nowy Rok — 1 stycznia

Nie co Boże nie może być obce

1. Czy wiecie jaka książka jest najbardziej poczytną, ma największą ilość nakładów i przetłumaczona jest na wszystkie prawie języki świata? Pismo św. Księga ta mówi o miłości Boga do człowieka, podaje historię zbawienia.
2. Bóg umiłował i mnie. Dzięki Chrystusowi przez Chrzt. św. stałem się członkiem wielkiej Rodziny Bożej — Kościoła.
3. Sprawy Kościoła nie mogą mi być obce. W tym roku będziemy zapoznawać się z osiągnięciami Soboru Watykańskiego II i wprowadzać je w życie.
4. Musimy sobie uświadomić dobrze, że „nie ma w żadnym innym zbawienia...”

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

Czy przeżyłeś spotkanie z Bogiem?

1. Pomyślmy, ile męstwa i wytrwałości wykazali Mędrcy, by pokonać wszystkie trudności i spotkać Boga Prawdziwego.
2. Do takiego spotkania powołani wszyscy ludzie, bez względu na rasę, narodowość, pochodzenie wyznanie, ale nie wszyscy pokonują piętrzące się trudności i dlatego nie wszyscy poznają Boga w sposób należyty stąd wyznawcy innych religii, niewierzący...
3. Chrystus w swoim Kościele daje nam możliwość poznania Boga i spotkania się z Nim.
Jak z tego korzystamy? Czy jesteśmy wdzięczni za to Chrystusowi?

Uroczystość Najśw. Rodziny — 8 stycznia

Ty także tworzysz atmosferę swojej rodziny

1. Znaczenie rodziny w życiu człowieka:
 - a) troska o pożywienie, ubranie, posyłanie do szkoły
 - b) kształcenie uczuć, zainteresowań, nawyków
 - c) wyrabianie zasad moralnych i charakteru
 - d) kierowanie młodego życia ku Bogu — religijność
 - e) przygotowanie do samodzielnego życia
2. Prawda, miłość i ofiarność podstawą życia rodzinnego.
3. Co ty wnosisz w atmosferę swojej rodziny?
 - a) czy tak jak Chrystus w Betlejem i Nazaret — pokój, radość i łaskę,
 - b) czy może niezgodę, egoizm i smutek?

Niedziela II po Objawieniu Pańskim — 15 stycznia

Przyjaźń z Bogiem źródłem radości chrześcijańskiej

1. W Kanie Galilejskiej Jezus uczynił cud, gdy została spełniona Jego wola „uczynicie cokolwiek wam powiem”.
Tę samą zasadę obserwujemy i na szerszej płaszczyźnie:
w historii Narodu wybranego.
2. Obecność Chrystusa w Kościele także jest źródłem dobra i radości, jeśli pełnimy Jego wolę.
3. Czy nie zauważyłeś w swoim życiu, że każda radość o tyle jest radością prawdziwą, o ile zgodna z wolą Bożą?

Niedziela Siedemdziesiątnicy — 22 stycznia

Wszyscy powołani do zbawienia

1. Chrystus w Ewangelii uczy, że Bóg powołuje wszystkich do swojej winnicy, aby wszyscy mogli osiągnąć zbawienia.
2. Przeżywamy oktawę modlitw o zjednoczenie chrześcijaństwa.
3. Drogą do zjednoczenia dialog oparty na:
 - a) poszanowaniu każdego człowieka, który ma inne przekonania, inaczej myśli, zachowuje się, modli...
 - b) zrozumieniu jego postawy
 - c) uznaniu jego wartości — od każdego możemy się czegoś nauczyć np. od protestantów szacunku dla Pisma św.
4. Cały Kościół czyni wysiłki w celu zjednoczenia, a co ty robisz w tym kierunku?

Niedziela Sześćdziesiątnicy — 29 stycznia

Siewcy Słowa Bożego

1. Ewangelia ukazuje siew Słowa Bożego.
2. Skąd wiemy, że Słowo Boże dochodzi do nas niezmienione?
Gwarancję daje nam Chrystus, który naucza przez swego zastępcę — Papieża i biskupów: „Nauczajcie wszystkie narody”... Ja jestem z wami po wszystkie dni... kto was słucha mnie słucha”.
3. Na soborze wszyscy biskupi z papieżem zastanawiali się nad najlepszymi sposobami siewu Słowa Bożego, ale plon zależy od jakości roli.
4. Czy twoja dusza jest ziemią urodzajną? Jak przyjmujesz Słowo Boże? Czy konfrontujesz z nim twoje życie? i twoje poglądy? Co głoszą twoje wypowiedzi, twoje czyny, twoje rozwiązania konkretnych problemów życiowych?

Uroczystość Oczyszczenia NMP — 2 lutego

Rola Matki Bożej w Kościele

1. Tęskniący i oczekujący starzec Symeon otrzymuje Chrystusa z rąk Matki Bożej.
2. Maryja dała światu Chrystusa po raz pierwszy w Noc Bożego narodzenia i od tego czasu On przychodzi do nas przez Nią.
3. I w dzisiejszą uroczystość Matki Boskiej Gromnicznej otrzymujemy światło — symbol Chrystusa.
Czy cieszysz się z posiadania Chrystusa i czy dzielisz się tą radością z innymi?

Niedziela Pięćdziesiątnicy — 5 lutego

Miłość podstawą władzy w Kościele

1. Elementem wiążącym rządzących w Kościele jest miłość: przekazanie wiary św. Piotrowi J. 21, 15—17; List do Kor. 13, 1—13.
2. Czy widzieliście zdjęcie obrad soborowych? Biskupi różni narodowością, wiekiem, pochodzeniem, ale wszystkich zjednoczyła miłość Chrystusa i do ludzi — radzili nad tym, by wszyscy kochali Chrystusa. Wszyscy czują się odpowiedzialni za cały Kościół.
3. W poszczególnych krajach na podstawie uchwał soborowych Księża Biskupi tworzą tzw. Konferencje Krajowe. U nas w Polsce taka Konferencja powstała jeszcze przed Soborem. W ten sposób Księża Biskupi okazali troskę o jednolitość pracy duszpasterskiej w kraju, co jest jednym z dowodów miłości do powierzonych sobie owczarni. Miłość ludzi do Biskupów — uroczystości millenijne w Gnieźnie, Poznaniu, Krakowie... Czy z miłością i szacunkiem odnosisz się do swojego Biskupa?

Niedziela I Wielkiego Postu — 12 lutego

Wspólna troska

1. Liturgia Słowa mówi o trudach Apostołów i o pokusach Dzieci Bożych.
2. Wielki Post jest okresem wzmoczonej pracy apostołskiej, czekają nas te same trudy co apostołów, grożą te same pokusy. Obecnie Ojciec św. i biskupi myślą o tym, jak przeżyjemy ten okres. Papież przemawia do proboszczów Rzymu i do rekolekcjonistów, Księża Biskupi wydają Listy Pasterskie, wszyscy pragną byśmy odrodzili się wewnętrznie, oczyścili swoje serca z grzechów, pojednali się z Bogiem, wzrastali w łasce.
3. I dla nas okres Wielkiego Postu niech się odznacza wzmocnionym wysiłkiem ku dobru, to znaczy:
 - a) pogłębieniem życia religijnego i wiedzy religijnej przez czytanie Pisma św., dobrej książki, udział w rekolekcjach i nabożeństwach wielkopostnych.
 - b) zmianą postawy w stosunku do ludzi — więcej cierpliwości, usługowości, uśmiechu i życzliwości — wszędzie tam gdzie jest potrzebne nasze serce i pomoc.

Niedziela II Wielkiego Postu — 19 lutego

Kim jest kapłan?

1. Św. Paweł przypomina w Liturgii Słowa: „woła Bożą jest uświęcenie wasze”. Wielki Post jest okresem wyjątkowej pracy nad sobą. Chrystus pomaga nam w niej przez kapłanów.
2. Kim jest kapłan?
Pamiętam dzień swoich święceń kapłańskich, katedra, tłumy, namaszczenie rąk, przekazanie władzy sprawowania Najśw. Ofiary i odpuszczania grzechów.
3. Ks. Biskup rozesłał nas na placówki do Ludu Bożego i dziś w Jego Imieniu pracujemy:
 - a) stajemy przy ołtarzu, by ponawiać Najśw. Ofiarę i karmić dusze Ciałem Chrystusowym,
 - b) zasiadamy w konfesjonale, by w imieniu Chrystusa przebaczać, jednak z Bogiem, udzielać łaskę i radość,

- c) stajemy na ambonie i w kaplicy katechetycznej ze słowami Chrystusa.

4. Jak korzystamy z posługi kapłanów.

Niedziela III Wielkiego Postu — 26 lutego

Pomyśl, czy nie jesteś wezwany?

1. Chrystus powołał apostołów np. Mateusza, Piotra, by im przekazać swoją władzę. Czyni to i dziś. Przechodzi przez sale szkolne, aule uniwersyteckie, wioski i miasta i szepcze cicho: pójdz za mną.
2. Znaki powołania kapłańskiego:
 - a) szczególne wezwanie Boże
 - b) zdatność kondydata
 - c) przyjęcie przez Kościół
3. Patrę na was i myślę, który z was stanie kiedyś na moim miejscu. (Powołanie O. Duwała). Zastanówcie się nad tym.
4. Nie wszyscy jednak są powołani do kapłaństwa, ale wszyscy mogą się modlić o dobre i święte powołanie oraz pomagać w pracy kapłanom.
Dzisiejszy wieczorny pacierz ofiaruj w intencji powołań w naszej parafii.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 5 marca

1. Chrystus czynił dobrze korzystając z pomocy innych. Rozmnożył chleb i ryby wzięwszy je od chłopca żydowskiego.
2. Dziś chce czynić dobrze nie tylko przez biskupów i kapłanów, ale i przez tzw. laikat. Ostatni Sobór poświęcił temu jeden z dekretów o „apostolstwie świeckich”.
3. Pomagajmy Chrystusowi przez:
 - a) apostolstwo wśród kolegów — rekolekcje, lekcje religii
 - b) wzorową postawę katolicką.

Niedziela I Męki Pańskiej — 12 marca

Poznaj swoją godność

1. Wchodzimy w okres Męki Pańskiej. W Liście do Hebrajczyków czytamy, że przez swoją mękę i Krew Chrystus odkupił wszystkich ludzi.
2. Zbawiciel wzywa was do współudziału w swej ofierze. Powinniśmy podjąć to, gdyż przez chrzest staliśmy się materiałem do budowy Królestwa Bożego, przez Bierzmowanie — budowniczymi.
3. Nie obawiajmy się składania ofiary z Chrystusem, bo i tak całe życie z innej decyzji. Każda nasza decyzja jest rezygnacją, ofiarą z innej decyzji. Wybierajmy co lepsze, a nie co łatwiejsze. Ponieważ składanie ofiary jest charakterystycznym rysem kapłaństwa, dlatego wszyscy możemy być nazwani Powszechnym Kapłaństwem (Sobór). Jak w Kościele do prezbiterium przylega nawa i tworzy z nim Dom Boży, jak lewe ramię z prawym tworzy krzyż, tak laikat musi złączyć się z kapłanami, wyświęconymi przez biskupa, do wspólnej pracy.

Niedziela II Męki Pańskiej — 19 marca

Czytanie Pasji

Wielkanoc — 26 marca

Kazanie o tajemnicy dnia

Poniedziałek Wielkanocny — 27 marca

Moje spotkanie z Chrystusem

1. Uczniowie idący do Emaus poznali Chrystusa przez badanie Pisma św. i przy łamaniu Chleba.
2. Ja spotykam się z Chrystusem na nauce religii i przy Stole Pańskim w czasie Mszy św.
3. Jak uczniowie z Emaus mam innym dawać świadectwo o Chrystusie.

Niedziela Biała — 2 kwietnia

Troska o wiarę innych

1. Troska Chrystusa o wiarę apostołów, ukazuje się Tomaszowi, ostatnie błogosławieństwo zwrócone do tych „którzy nie widzieli, a uwierzyli”.
2. Pierwsi chrześcijanie troszczyli się o wiarę innych i rozszerzali ją. Św. Cecylia, św. Tarsycjusz, dzięki temu taki szybki rozwój Kościoła.
3. My mamy troszczyć się nie tylko o wiarę własną, ale i o innych.
 - a) w domu rodzinnym — religijne przeżycia z racji imienin, rocznic, książki religijne, dopilnowanie katechizmu i praktyk religijnych rodzeństwa.
 - b) W gronie kolegów — wyjaśnianie problemów religijnych, zachęta do lekcji religii, do praktyk religijnych np. msza św.

dok. w numerze grudniowym.

KAZANIA DLA DZIECI

Nowy Rok — 1 stycznia

Chrześcijanin w Rodzinie Kościoła

(k. d. „O Kościele” n. 2—4)

1. Imię „Jezus”
 - a) imieniem Jezus rozpoczynamy Nowy Rok — 1967.
 - b) przez imię Jezus jesteśmy zjednoczeni z Bogiem.
2. Nasze zjednoczenie z Ojcem, Synem i Duchem Świętym
 - a) przez Sakrament Chrztu
 - b) przyjęty w Kościele
3. Przez Chrzest jesteśmy złączeni z całą Rodziną Bożą — Kościołem Jezusa Chrystusa
 - a) musimy tę Rodzinę poznać
 - b) nauczyć się Ją kochać.

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

Wszyscy ludzie powołani są do wielkiej Rodziny Kościoła

(k. d. „O Kościele” n. 5)

1. Historia Mędrców — obrazem powszechnego powołania
 - a) Bóg powołuje wszystkich ludzi (Mt 28, 18—19; Mt 24, 14)
 - b) w każdym czasie — Polska np. 1000 lat temu.

2. Obowiązek pozytywnej odpowiedzi na wezwanie Boże
 - a) zrozumienie czego Bóg żąda (m. in. nauka religii)
 - b) wypełnienie tych żądań wymaga przewyżczania wszelkich trudności.
 - c) historia Mędrców poucza nas, jak przy ufnej postawie o pomoc Boga człowiek może pójść za Jego wezwaniem.

Uroczystość Najśw. Rodziny — 8 stycznia

Twoja rodzina — obrazem Kościoła

1. Rodzina Nazaretańska
 - a) osobą centralną — Jezus
 - b) wszyscy jej członkowie zespoleni w miłości Boga — wspólna pielgrzymka do świątyni
2. Kościół — poszerzoną Rodziną Nazaretańską
 - a) centrum jego — Jezus
 - b) wspólnota dzieci złączonych miłością jednego Ojca
3. W twojej chrześcijańskiej rodzinie powinna panować ta sama atmosfera co w Nazaret i w Kościele.

Niedziela II po Objawieniu Pańskim — 15 stycznia

Kościół — nowym Przymierzem między Bogiem i Jego Ludem (k. d. „O Kościele” n. 9)

1. Cud w Kanie — obrazem przymierza
 - a) „cokolwiek wam (Jezus) powie, to czyńcie”
 - b) posłusznych Bóg wspomaga swoją mocą
 - c) z tej ofiary narodził się Kościół.
3. Naszym codziennym życiem wypełniamy to nowe przymierze — cokolwiek nam Jezus — poprzez Kościół i nasze sumienie — mówi, to czynimy.

Niedziela Siedemdziesiątnicy — 22 stycznia

(w Oktawie Modlitw o Zjednoczenie Chrześcijan)

Kazanie w oparciu o materiały dostarczone przez Komisję Ekumeniczną Episkopatu).

Niedziela Sześćdziesiątnicy — 29 stycznia

Najwyżsi Nauczyciele Ludu Bożego

(k. d. „O Kościele” n. 18, 25)

1. Siewca Ewangeliczny
 - a) troskliwie zasiewa dobre ziarno
 - b) jest obrazem nauczycieli w Kościele
2. Najwyższy Nauczyciel Kościoła — Ojciec św. gwarantuje:
 - a) głoszenie prawdziwej, autentycznej nauki Chrystusa
 - b) pragnie, aby ta nauka wydała u każdego chrześcijanina owoc stokrotnie
3. Warunkiem owocowania nauki — nasza postawa
 - a) dzięki Najwyższemu Urzędowi Nauczycielskiemu mamy
 - a) dzięki Najwyższemu Urzędowi Nauczycielskiemu mamy gwarancję, że ziarno nauki jest dobre
 - b) wzrost i owocność tej nauki zależy od „gleby naszych serc”.

Uroczystość Oczyszczenia Najśw. Maryi Panny — 2 lutego

Homilia o tajemnicy dnia

Niedziela Pięćdziesiątnicy — 5 lutego

Wszyscy Biskupi współpracownikami Najwyższego Nauczyciela
(k. d. „O Kościele” n. 22—25)

1. Przywrócenie wzroku — obrazem obdarowania ludzi wiara
2. Miliony ludzi czekają na światło wiary
 - a) do tego zadania Chrystus powołał 12 Apostołów
 - b) to samo zadanie spełniają obecnie w łączności z Papieżem wszyscy Biskupi — następcy Apostołów.
3. Każdy biskup troszczy się o cały Kościół
 - a) nasz Ksiądz Prymas przekazuje różaniec z Polski na misje
 - b) biskupi całego świata modlą się w intencji Polski w 1000-ną rocznicę naszego Chrztu
4. Naszą modlitwą wspomagajmy prace wszystkich Biskupów.

Niedziela I Wielkiego Postu — 12 lutego

Przeżycie Wielkiego Postu — wspólną troską Biskupów i wiernych
(d. S. O pasterskich obowiązkach biskupów n. 11—21)

1. Jezus z Ewangelii — wzorem wielkopostnej pracy
2. Troska Ojca św. i biskupów, aby wszyscy mogli z tego wzoru jak najwięcej skorzystać
 - a) Orędzie Ojca św. przez Radio; pouczenie kaznodziejów wielkopostnych w Rzymie
 - b) list wielkopostny naszego Biskupa
3. Jak ma wyglądać nasza praca wielkopostna, „abyśmy łaski Bożej darmo nie brali”.

Niedziela II Wielkiego Postu — 19 lutego

Kapłan — pomocnikiem w wielkopostnej odnowie
(d. S. De ministerio et vite clericorum)

1. Przemienienie Chrystusa — obrazem wielkopostnej przemiany człowieka
 - a) celem tej przemiany — „uświęcenie wasze”
 - b) drogą do tego — poznanie Boga i zjednoczenie z Nim przez łaskę
2. Rola kapłana w wielkopostnym przemienieniu
 - a) kapłan nauczycielem — rekolekcje
 - b) kapłan szafarzem sakramentów — spowiedź i Komunia św. wielkanocna.
3. Aby przemienić się w Wielkim Poście, wykorzystam w całej pełni dostępną mi pomoc kapłana.

Niedziela III Wielkiego Postu — 26 lutego

Temat „o życiu i formacji kapłanów” przenieść na niedzielę powołań Kapłańskich, a kazanie dzisiejsze poświęcić rekolekcjom wielkopostnym, jako przygotowanie do nich lub zakończenie.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 5 marca

Dzieci pomocnikami Jezusa i kapłanów
(k. d. „O Kościele” n. 31—33)

1. „Jest tu jedno pachole”
 - a) Chrystus korzysta z daru chłopca
 - b) drobna ofiara chłopca okazją do wielkiego dzieła nakarmienia tysięcy ludzi
2. Dzisiaj Chrystus Pan liczy również na współpracę dzieci
3. Pomoc dzieci
 - a) modlitwa, większa pomoc w zajęciach domowych, grzeczne zachowanie.

Niedziela Męki Pańskiej — 12 marca

Apostolstwo dzieci w okresie Męki Pańskiej
(d. s. „O Apostolstwie świeckich” n. 2—8)

1. Okres rozpamiętywania Męki Pańskiej
 - a) jak bardzo Jezus cierpiał?
 - b) dlaczego cierpiał?
 - c) dla kogo — za kogo cierpiał?
2. Stosunek dzieci do cierpień Jezusa
 - a) współczucie — ozdobienie, oczyszczenie krzyży
 - b) walka ze swoimi wadami i grzechami
 - c) własne trudy (staranniejsze klęczenie na modlitwie, pilne odrobienie lekcji itp.) ofiarujemy za nawrócenie innych ludzi.

Niedziela II Męki Pańskiej — 19 marca Czytanie Pasji

Wielkanoc — 26 marca Homilia w oparciu o teksty mszalne

Poniedziałek Wielkanocny — 27 marca

Apostolstwo dzieci przez wielkanocne spotkanie z Jezusem
(d. S. „O Apostolstwie świeckich” n. 10, 11),

1. Spotkanie uczniów i poznanie Chrystusa
 - a) przez „Wykład Pisma”
 - b) przez „łamanie chleba”
2. Nasz spotkanie i poznanie Chrystusa
 - a) przez naukę religii
 - b) przez wielkanocną i każdą Komunię św.
3. Gorliwość dzieci — przykładem dla innych — rówieśników i dorosłych.

Niedziela Biała — 2 kwietnia

1. Troska Chrystusa o wiarę wątpiącego Tomasza
2. Troska dzieci
 - a) przypomnienie lekcji religii, Mszy św. niedzielnej, pożyczanie zeszytu. itp. niedzielnej, pożyczanie zeszytu itp.
3. Błogosławieństwo Jezusa z Ewangelią dla tych „co uwierzyli” — tym większe dla apostołów wiary.

Niedziela II po Wielkanocy — 9 kwietnia

Dobry Pasterz zawsze troszczy się o swoje owce
(d. en. De institutione sacerdotali n. 2—5)

1. Obraz dobrego pasterza wg Ewangelii
2. Co to znaczy, że Pan Jezus nazywa siebie Dobrym Pasterzem?
 - a) Sam osobiście troszczył się o swoją Owczarnię — o ludzi (karmi ich na pustyni, leczy chorych, broni słabych i skrzywdzonych, daje Bożą naukę i pokarm)
 - b) troszczy się, aby Jego Owczarnia zawsze miała pasterzy — powołuje młodych ludzi do kapłaństwa
3. Jak poznać, że Pan Jezus powołuje do kapłaństwa
 - a) powołanie subiektywne — pragnienie chłopca służenia Bogu i ludziom w kapłaństwie
 - b) powołanie obiektywne — przez Biskupa
4. Kto będzie pełnił służbę Dobrego Pasterza w naszym kościele za kilkanaście lat?
(propozycja dla poszczególnych Diecezji — o list Biskupa specjalnie do dzieci i młodzieży o powołaniu)

Niedziela III po Wielkanocy — 16 kwietnia

Dom naszego Ojca czeka na wszystkich
(dekl. o Wychowaniu chrześcijańskim n. 1—2)

1. Pan Jezus zapowiada swój powrót do nieba, aby przygotować tam mieszkanie dla wszystkich ludzi — jest to również troską Dobrego Pasterza.
2. Kapłani prowadzą nas do domu Ojca
 - a) pokazują drogę — nauka religii
 - b) pouczają, jak można osiągnąć zamierzony cel — wychowanie religijne
3. Metody wychowawcze Kościoła
 - a) ukazywanie piękna życia Bożego
 - b) kształtowanie woli i uczuć w oparciu o łaskę i sakramenty
4. Metodom wychowawczym Kościoła trzeba wyjść na przeciw — samowychowywanie
 - a) dobrą wolą
 - b) nieustępliwą codzienną pracą.

Niedziela IV po Wielkanocy — 23 kwietnia

Św. Wojciech przykładem doskonałej miłości — świętości

1. Życie św. Wojciecha
 - a) krótki życiorys
 - b) podkreślenie bohaterstwa pochodzącego z miłości Boga i ludzi
2. Do świętości powołani są wszyscy!
3. Na czym polega prawdziwa świętość: miłość Boga, ludzi, konieczność bohaterstwa — ofiary.
4. Bądź bohaterem miłości!

Niedziela V po Wielkanocy — 30 kwietnia

Pamięć o niebie — pomocą w pracy nad sobą

1. „...znowu opuszczam świat i idę do Ojca”
2. Każde dziecko kocha swój dom rodzinny
 - a) często myśli o nim
 - b) chętnie do niego wraca

3. Myśl o niebie kieruje naszym codziennym życiem
 - a) poranna i wieczorna modlitwa
 - b) postępowanie godne nieba.

Wniebowstąpienie Pańskie — 4 maja

Homilia o tajemnicy dnia

Niedziela VI po Wielkanocy — 7 maja

Życie zakonne w Kościele

(por. d. s. o przystosowanej odnowie życia zakonnego n. 2—6)

1. Wszyscy są powołani do „dawania świadectwa” Chrystusowi
2. Szczególne „świadectwo” życia zakonnego przez realizowanie rad ewangelicznych:
 - a) ubóstwa
 - b) czystości
 - c) posłuszeństwa
3. Wypełnienie rad ewangelicznych jest zewnętrznym wyrazem uznania największej wartości — Boga
4. Życie zakonne ma wszystkim przypominać, że Bóg jest najwyższą wartością.

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego — 14 maja

Jak działa Duch Święty

1. Przemiana Apostołów pod wpływem Ducha Świętego
 - a) działanie na wolę (z tchórzliwych — odważni)
 - b) działanie na rozum (dopiero teraz skutecznie uczą o Chrystusie)
2. Analogiczne działanie Ducha Świętego w naszej duszy
 - a) daje moc i odwagę do wypełnienia Bożych przykazań
 - b) umacnia wiarę i jej zrozumienie
3. Aby otrzymać łaski Ducha Świętego należy tak jak Apostołowie modlić się o nie w łączności z Matką Boską.

Poniedziałek Zielonych Świąt — 15 maja

Homilia w oparciu o teksty mszalne

Uroczystość Trójcy Świętej — 21 maja

W Liturgii wielbimy Boga i korzystamy z owoców Odkupienia

(por. Konst. o św. Liturgii n. 2, 24, 52—63)

1. Uwielbienie Trójcy Przenajświętszej — celem człowieka
 - a) pierwsza modlitwa dziecka — znak krzyża — uwielbieniem Trójcy Przenajświętszej
 - b) wszystkie Sakramenty, błogosławieństwa, poświęcenia dokonują się w imię Trójcy Przenajświętszej.
2. W liturgii „dokonuje się dzieło Zbawienia”
 - a) przez uczestniczenie we Mszy św.
 - b) korzystanie z łask Sakramentów świętych.
3. Mój udział w liturgii wymaga:
 - a) rozumienia obrzędów liturgicznych
 - b) czynnego w nich udziału.

Uroczystość Bożego Ciała — 25 maja

Moje nabożeństwo do Najśw. Sakramentu

1. Czynny udział we Mszy św. i Komunii św.
2. Nawiedzenie Najśw. Sakramentu
3. Pobożny udział w procesjach eucharystycznych.

Niedziela II po Zesłaniu Ducha Świętego — 28 maja

Częsta Komunia św. „zadatkami wiecznej chwały”
(por. Konst. O św. Liturgii n. 5—6)

1. Troska ewangelicznego gospodarza, aby wszyscy zaproszeni wzięli udział w uczcie
2. Troska Chrystusa Pana o pełne i powszechne korzystanie z Eucharystii
 - a) Eucharystia może być sprawowana na każdym miejscu
 - b) materia Eucharystii — chleb — dostępna dla każdego
3. „Kto pożywa Ciało moje... ma życie wieczne” (J 6, 54) — wieczne obcowanie z Chrystusem Panem w niebie musi być poprzedzone życiem z Chrystusem Panem przez Eucharystię.

Niedziela III po Zesłaniu Ducha Świętego — 4 czerwca

Jak ludzie korzystają z dobrodziejstw Bożych
(por. k. d. „O Kościele” nr 15)

1. „Zagubiona owca” — to człowiek, który nie korzysta w pełni z dobrodziejstw Bożych.
2. Dlaczego nie wszyscy ludzie jednakowo korzystają z dobrodziejstw Bożych
 - a) różne wychowanie
 - b) różny przykład
 - c) różne warunki życia
3. Pan Bóg — jak pasterz z Ewang. — chce wszystkich pociągnąć do siebie.
4. Podobnie na Soborze radzono jak wszystkich pociągnąć do owczarni prawdziwego Kościoła
 - a) „braci rozłączonych” zaproszono na obrady
 - b) wydano odpowiednie dokumenty.

Niedziela IV po Zesłaniu Ducha Świętego — 11 czerwca

Wszyscy ludzie są braćmi
por. Dekr. o Ekumenizmie n. 2—4)

1. Ewangeliczny obraz sieci zagarniającej różne ryby
2. „Odtąd już ludzi łowić będziecie”,
 - a) nakaz Chrystusa zgromadzenia wszystkich ludzi w Kościele
 - b) prawdziwa miłość ułatwia zgromadzenie „w jedno” nawet ludzie różnie myślących
3. Życzliwy stosunek, oparty na miłości bliźniego — najpewniejszą drogą do prawdziwej jedności między ludźmi.

Niedziela V po Zesłaniu Ducha Świętego — 18 czerwca

Wskazania wakacyjne z podkreśleniem obowiązku chrześcijańskiego współżycia z otoczeniem (por. temat z ub. niedzieli)

Uwaga: W czasie wakacji tematyka dla dorosłych powinna uwzględniać, zależnie od miejscowych warunków, obecność dzieci na Mszy św.

Niedziela XVI po Zesłaniu Ducha Świętego — 3 września

Przez naukę religii wchodzimy w pełne życie Kościoła

1. Ewangelia wskazuje ludzi nie rozumiejących podstawowych prawd religijnych

- a) praktykują ducha formalizmu zamiast miłości
 - b) nie rozumieją wartości pokory
 - c) i dzisiaj, niestety, wielu ludzi nie zna swojej religii
2. Ważność obowiązku nauki religii
- a) daje poznanie Boga
 - b) pokazuje cel i wartość życia ludzkiego
 - c) uczy życia w społeczności kościelnej
3. Praktyczne wnioski
- a) jeszcze dzisiaj dowiem się, kiedy jest najbliższa lekcja religii
 - b) zgłoszę się na tę lekcję
 - c) w oparciu o plan lekcji religii ustalę zajęcia poza lekcyjne
 - d) sumienne uczęszczanie na lekcje religii — realizacją odnowy soborowej w moim życiu.

Niedziela XVII po Zesłaniu Ducha Świętego — 10 września

Prawdziwa kultura opiera się na przykazaniu miłości

(por. k.p. o Kościele w świecie współczesnym n. 57—59)

1. „Największe przykazanie”
- a) „po tym poznają, że jesteście uczniami moimi, jeśli miłość mieć będziecie”.
 - b) nie ma miłości Boga bez miłości człowieka
 - c) miłość jest podstawą współżycia między ludźmi
2. Prawdziwa kultura opiera się na miłości
- a) technika to nie kultura
 - b) moda to nie kultura
 - c) bogactwo to nie kultura
 - d) nawet mądrość nie jest jeszcze kulturą
 - e) prawdziwa kultura — to oparty na miłości szacunek każdego człowieka, jego pracy, myśli, osiągnięć...
3. Kościół a kultura
- a) przez wieki Kościół krzewicielem kultury
 - b) ostatni Sobór też troszczył się o właściwe zrozumienie kultury
4. Człowiek prawdziwie religijny — człowiekiem kulturalnym.

Niedziela XVIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 17 września

Kultura patrzenia i słuchania

1. Zachęta św. Pawła, aby się „bogacić we wszelką wiedzę i umiejętność” — zawsze aktualna.
2. Możliwości kształcenia się w naszych czasach
- a) nie tylko szkoła, książka...
 - b) lecz także radio, film, telewizja...
3. Jak pożytecznie korzystać z tych nowych środków kształcenia i rozrywki
- a) w odpowiednim czasie
 - b) w odpowiedniej ilości
 - c) z tych programów, które są odpowiednie dla ciebie
4. Film, telewizja niech będą przyjacielem, a nie wrogiem twego rozwoju.

Niedziela XXI po Zesłaniu Ducha Świętego — 8 października

Troska Kościoła, aby na świecie nie było głodnych, ubogich i płaczących (por. k. p.p. O Kościele w świecie współcz. n. 67—72)

1. Ewangelia pokazuje ludzi miłosiernych i twardego serca
2. I dzisiaj jest podobnie
 - a) 2 miliardy niedożywionych
 - b) 1 miliard sytych, nie myślących o głodnych braciach
3. Kościół budzi sumienie i pokazuje drogę, aby nie było głodnych ubogich i płaczących
 - a) postawa chrześcijańskiej miłości
 - b) sprawiedliwy podział bogactw świata
4. „Błogosławieni miłośni...” czy i ty zasłużyłeś na to błogosławieństwo?

Uroczystość Chrystusa Króla — 29 października

Chrystus — Król Wszechświata

1. Chrystusowe Królestwo
 - a) prawdy i życia
 - b) świętości i łaski
 - c) sprawiedliwości, miłości i pokoju.
2. Tegoroczne nasze kazania mówią o tym Królestwie Chrystusa: wiecznym, ale założonym już tu na ziemi — w Kościele.

Uroczystość Wszystkich Świętych — 1 listopada

Homilia na temat: Święci to ludzie, których życie było świadectwem skuteczności nauki i łaski Bożej, przekazywanych ludziom przez Kościół. (por. Konst. d. O Kościele r. VII).

Niedziela XXV po Zielonych Świątkach — 5 listopada

Troska Kościoła o zgodę i pokój między narodami (por. Konst. o Kościele w świecie współ. n. 83/90)

1. Zdarzenie z Ewangelii dobrze ilustruje burzliwe życie świata
 - a) stale na świecie leje się ludzka krew — „człowiek człowiekowi wilkiem”
 - b) coraz straszniejsze są środki zagłady człowieka
 - c) nieufności podejrzliwość między narodami.
2. „Panie ratuj nas, bo giniemy”
 - a) Chrystus — Księżę Pokoju
 - b) Jan XXIII ofiaruje swoje życie za pokój świata
 - c) działalność pokojowa Pawła VI
3. „Błogosławieni pokój czyniący”
 - a) jak możesz pracować dla pokoju w IV, VI klasie
 - b) czy zasłużyłeś sobie na to błogosławieństwo?

Niedziela XXVI po Zesłaniu Ducha Świętego — 12 listopada

Kazanie o św. Stanisławie Kostka (w ramach triduum)

Niedziela XXVII po Zesłaniu Ducha Świętego — 19 listopada

Paweł VI — siewcą miłości i pokoju

1. Małe ziarno ewangeliczne rozrasta się w wielkie drzewo
2. Paweł VI rzuca na glebę współczesnego świata ziarno miłości i pokoju
 - a) Podróż do Ziemi św. — rzuceniem ziarna zgody i miłości między chrześcijanami

- b) podróż do Bombaju — rzuceniem ziarna miłości i pomocy dla potrzebujących
- c) podróż do ONZ — rzuceniem ziarna pokoju
- 3. Optymistyczne wnioski odnośnie działalności Papieża w oparciu o Ewangelię — skromny zasiew przy Bożej pomocy przyniesie obfity plon.

Niedziela XXVIII po Zesłaniu Ducha Świętego — 26 listopada

Sobór a dzieci

- 1. Kazania tegoroczne omawiały naukę ostatniego Soboru
- 2. Ojcowie Soboru wiele troski poświęcili dzieciom
 - a) ich rodzinom
 - b) ich wychowaniu
 - c) ich wykształceniu
 - d) warunkiem ich życia
- 3. Dzieci nadzieją i przyszłością odnowionego przez Sobór Kościoła
 - a) Sobór daje do rozważenia Orędzia do poszczególnych kategorii ludzi
 - b) dzieciom z pięciu kontynentów świata w dniu zakończenia Soboru udziela się I Komunii św.
- 4. Twoje życie z Chrystusem — wypełnieniem nadziei Soboru i Kościoła.

Za zezwoleniem Władzy Duchownej

Wydaje Kuria Biskupia w Gorzowie Wlkp.

Druk: Gorzowska Drukarnia Akcydensowa w Gorzowie Wlkp.

zam.2365 01. 67 — N-6/3 — 1200